

En ret i en medlemsstat skal udøve sin beføjelse i henhold til national lovgivning til at vedtage en retslig erklæring, hvorefter denne stat ikke har gennemført et EU-direktiv korrekt og er forpligtet til at afhjælpe dette

Den nævnte ret kan ikke se bort fra denne medlemsstats forpligtelse til at gennemføre et direktiv med den begrundelse, at denne gennemførelse angiveligt er uforholdsmæssig som følge af en fremtidig ændring af de krav, der følger af EU-retten

UH, der er irsk statsborger, hvis modersmål er irsk, og som stammer fra Gaeltacht Galway (regionen Galway, Irland), konstaterede, at de oplysninger, der ledsagede veterinærlægemidler, udelukkende var affattet på engelsk. Han var imidlertid af den opfattelse, at direktiv 2001/82¹ foreskriver, at disse oplysninger skal affattes på Irlands to officielle sprog, dvs. engelsk og irsk. Den 14. november 2016 nedlagde UH for Ard-Chúirt (ret i første instans, Irland) påstand om, at denne ret fastslog, at dette direktiv ikke var blevet gennemført korrekt, og at Irland som følge deraf skulle ændre sin lovgivning.

Ard-Chúirt fastslog, at den irske lovgivning om etikettering og indlægssedler til veterinærlægemidler ikke var i overensstemmelse med de krav, der var fastsat i direktivet på det sproglige område, og at der således forelå en tilsidesættelse af artikel 288 TEUF². Denne ret bemærkede dog, at forordning 2019/6³, som finder anvendelse fra den 28. januar 2022, tillader, at de oplysninger, der skal være angivet på veterinærlægemidlers ydre emballage, interne emballage og indlægssedler, kan være affattet på irsk eller på engelsk. Retten var derfor af den opfattelse, at sagsøgeren kun ville få en begrænset og midlertidig fordel af en ændring af den irske lovgivning for at overholde direktivet, mens leverandørerne og distributørerne af veterinærlægemidler ville blive udsat for vanskeligheder, der risikerede at medføre alvorlige konsekvenser for dyrs sundhed og for den økonomiske og sociale situation i Irland.

Forelagt præjudicielle spørgsmål af samme ret **fastslog Domstolen, at artikel 288 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en national ret, der i forbindelse med en procedure, som er fastsat herfor i den nationale lovgivning, fastslår, at den medlemsstat, som denne ret henhører under, ikke har opfyldt sin forpligtelse til at gennemføre direktiv 2001/82 korrekt, afstår fra at vedtage en retslig erklæring, hvorefter denne medlemsstat ikke har gennemført dette direktiv korrekt og er forpligtet til at afhjælpe dette, med den begrundelse, at den nationale lovgivning efter den nationale rets opfattelse synes at være i**

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for veterinærlægemidler (EFT 2001, L 311, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/28/EF af 31.3.2004 (EUT 2004, L 136, s. 58). Direktiv 2001/82 fastsætter bl.a., at veterinærlægemidlers ydre emballage eller beholdere skal omfatte de obligatoriske påskrifter vedrørende lægemidlerne, f.eks. navnet, styrken, dispenseringsformen, sammensætningen, fabrikationspartiet, markedsføringstilladelsen, dyrearten og doseringen. Direktivets artikel 58, stk. 4, fastsætter, at disse påskrifter skal være affattet »på det eller de sprog, som anvendes i det land, hvor lægemidlet bringes i handelen«.

² Artikel 288, stk. 3, TEUF bestemmer, at »[e]t direktiv [...] med hensyn til det tilsigtede mål [er] bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen«.

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/6 af 11.12.2018 om veterinærlægemidler og om ophævelse af direktiv 2001/82 (EUT 2019, L 4, s. 43). Denne forordnings artikel 7, stk. 1, bestemmer, at de obligatoriske påskrifter affattes på »et officielt sprog i den medlemsstat, hvor veterinærlægemidlet markedsføres«.

overensstemmelse med forordning 2019/6, der er blevet vedtaget for at ophæve dette direktiv, og som finder anvendelse fra den 28. januar 2022.

Domstolens bemærkninger

Domstolen bemærkede, at den forpligtelse for medlemsstaterne til at virkeliggøre det mål, der følger af et direktiv, og medlemsstaternes pligt til at træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger påhviler alle myndighederne i medlemsstaterne, herunder også domstolene inden for deres kompetence⁴. Domstolen konstaterede desuden, at irsk lovgivning gør det muligt for borgerne at opnå en retslig erklæring, hvorefter Irland ikke har gennemført et EU-direktiv korrekt og er forpligtet til at gennemføre dette direktiv, samtidig med at de nationale retter gives mulighed for at afstå fra at udstede en sådan erklæring af de grunde, der er fastsat i denne lovgivning.

I det foreliggende tilfælde havde den forelæggende ret konstateret, at direktiv 2001/82 var blevet gennemført ukorrekt. **I denne henseende bemærkede Domstolen, at den omstændighed, at den irske lovgivning allerede fremstår som forenelig med forordning 2019/6, der finder anvendelse fra den 28. januar 2022, ikke kan ændre konstateringen af, at denne lovgivning er uforenelig med EU-retten indtil denne dato, og så meget desto mindre begrunde en sådan uforenelighed.** Indtil tidspunktet for ophævelsen af direktiv 2001/82 ved denne forordning, er dets bestemmelser nemlig stadig bindende. **Det er kun Domstolen, der undtagelsesvis og af tvingende retssikkerhedsmæssige hensyn kan træffe bestemmelse om en midlertidig suspension af virkningerne af en EU-retlig bestemmelse i forhold til national ret, som er i strid hermed.**

Domstolen fastslog følgelig, at artikel 288 TEUF er til hinder for, at en national ret kan se bort fra den forpligtelse, der påhviler den medlemsstat, som denne ret henhører under, til at gennemføre et direktiv, med den begrundelse, at denne gennemførelse angiveligt er uforholdsmæssig, for så vidt som den kan vise sig at være omkostningskrævende eller uhensigtsmæssig, henset til den fremtidige ophævelse af dette direktiv. Det tilkom således den forelæggende ret at træffe alle de almindelige eller særlige foranstaltninger for at sikre, at direktivets mål blev virkeliggjort, og følgelig at vedtage den erklæring, der var nedlagt påstand om.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106

---

⁴ I denne henseende bemærkes, at artikel 4, stk. 3, andet afsnit, TEU bestemmer, at »[m]edlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af traktaterne eller af retsakter vedtaget af EU-institutionerne«.